

CEZARINA ADAMESCU

AMARNICA MEA BUCURIE

TRATAT DE SINGURĂTATE

- SCENARIU POEMATIC -

SEMĂNĂTORUL

Editura online - ianuarie 2011

PERSONAJELE:

FEMEIA - vârstă nedefinită

SINGURĂTATEA - o copie fidelă a protagonistei

Acest scenariu lirico-epic are un singur personaj feminin, dublat eventual de o proiecție a umbrei sale în contre-jour ori cu alte mijloace media. Se poate reprezenta pe o scenă sau în oricare spațiu închis ori liber. Femeia are o vârstă nedefinită. Nici înfățișarea ei nu trebuie să fie una deosebită. Ea reprezintă FEMEIA în ipostaza ei spirituală, lăuntrică. Se pot folosi mai multe voci care s-o dubleze iar umbra poate ilustra mișcările ei, în diverse momente ale desfășurării acțiunii.

Eventual poate fi folosit procedeul dublării vocii sau al ecoului.

Singurătatea este proiecția ei metafizică. Cele două femei pot fi înveșmântate: una în alb, cealaltă în negru. Sau roșu și negru. Ori alte culori complementare.

Singurătatea poate prelua unele replici de-ale femeii sau îi poate da răspuns la unele întrebări.

Luminile, de asemenea, joacă rol de personaje. Muzica este intimă, adecvată tonului confesiv la care se rostesc cuvintele.

Elementele de decor precum și alte accesorii sunt la inspirația regizorului.

Monologul ei interior ori colocvial cu Singurătatea constituie paradigma întregului spectacol, suflul de viață care se revarsă către spectator și un îndemn la înțelegere, îngăduință, acceptare.

Scenele se succed la orice ceas al zilei ori al nopții, ceea ce face ca uneori, atmosfera să devină magică, misterioasă.

Orice altă indicație este binevenită.

I.

GÂNDURI LA FLACĂRA OCHILOR

I- TRATAT DE SINGURĂTATE

Tu sau tu sau tu

sau tu,

o apă și un pământ, fiecare și împreună.

Nimeni nu are timp pentru nimeni.

Dacă nu avem timp pentru noi înșine,

cum o să avem pentru alții?

Timpul s-a cuibărit în Singurătate.

Singurătatea – catifea și scaiete.

Spațiu de meditare.

Spațiu de contemplație.

Spațiu târziu și spațiu devreme.

Spațiu de grație.

Căutare. Aflare.

Spațiu de jind.

Gând amintit și gânduri uitate.
Întâmplare. Destin.
Emulație și deșert sufletesc.
Ying și Yang,
flux și reflux. Marea lăuntrică.
Din cioburi de singurătate se clădește viața întreagă.
Un castel fermecat gata oricând să se năruie.
Din cioburi de liniște.
Cioburi. Vitralii.
Singurătate – sursă de lumină-n vitralii incolor.
Singurătate aglomerată cu vieți efemeride.
Plecări-veniri și așteptări între stații.
Absență populată de jind.
Cetate ferecată.
Pedagogia morții.
Pedagogia iertării.
Inel piedut în iarbă.
Singurătate – cuibar de sentimente.
Normalitate anormală.
Monologul tău din oglindă.
Lupta cu inerția, lupta cu pereții.

Lupta, uneori pe brânci cu fantomele casei.
Cearta cu bagdadia la care privești nopți în șir,
cu nedumerire, cu ciudă, cu poftă de-arțag, cu neliniște.
Lupta cu mobilierul, cu scaunele,
cu desenul covorului, cu anotimpurile.
Gânduri – frunze putrezite-n pridvor, pași pe obrindita zăpadă.
Din odaie-n odaie, cuvintele în transhumanță.
Sentimentalism. Nostalgie. Asuprire și eliberare.
Îngeri trecând grăbiți prin încăpere.
Temei de rămânere.
Casă sufletească, tu, singurătate!
Spânzurată de aer...
Ce de așchii de stele cad prin gâtul clepsidrei,
în casa căzută-n genunchi cu fața spre răsărit
și umărul spre miazănoapte!
Un poem (ne)sfârșit singurătatea,
litanie-n amiezi duminicale.
Singurătate – cămașă legată cu mâinile la spate.
Neputință. Strigăt în gol. Privire-n abis. Bulă de aer.
Cămașă de piele trasă pe suflet. Trunchiere, încarcerare în moarte.
Zbor printre gratii. Cântec de lebadă auzit în zorii de seară.

Stare nelumească.

Îngerul meu păzitor (exterminator?)

Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa...

Mânie înnăbușită în pernă.

Succes. Reușită. Drum de seară.

Cântec strigat fără grai, iarbă rea, ciumafai.

De ce-mi strigi cu ură, de ce mă cerți?

Singurătate vândută pe zece serterți.

Metanie, rugă, oboseală, refren de litanie.

Plină de hrisoave e casa. Fără de mire, mireasa.

Chiar și când i-am socotit frâne,

oamenii din viața mea au fost etape

și trepte spre desăvârșire.

Capitole deschise și închise,

construcții cu temelia șubredă.

Zidurile s-au năruit. Dar temelia a rămas în picioare.

Partea bună din mine a învins și a trecut mai departe.

Cu lacrima învingătorului străbătându-mi obrazul.

Cu surâsul și sudoarea alergătorului de cursă lungă.

Cu flacăra maratonistului într-o mână, în ochi, în inimă.

Singurătatea – sora mea de aici, te salut!

Ave, singurătate!

Îți dau binețe.

Îți dau mâna.

Îți dau inima.

Îți dau oasele și sângele și-ți zic,

precum Ieremia prorocul:

„M-ai sedus, Doamne, și m-am lăsat sedus,

ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit!”

Mă simt în siguranță cu tine, maștero!

Te-am purtat în suflet cale de-o viață, amarnico!

Pleacă și vino, te du și rămâi, cale de-o sâmbătă.

Am nevoie de tine, geamăna mea.

Te-am încălzit la piept și mi-ai supt tot laptele, nefericito!

O să te sugrum într-o noapte

hrănindu-mă cu sângele tău, ciută înjunghiată!

Pleacă de-aici, sărăntoaco!

Te binecuvântează și te blestem deopotrivă.

Mă spăl cu tine pe mâini precum cu cenușa lustrală.

M-am înhămat la tine și te port pe drumul spre glorie!

În cărcă te port uneori sau te sprijin în cârjă.

O să mori o dată cu mine,

vei da ochii peste cap, și-ți voi auzi horcăiala.
Sau poate va fi doar a mea?
Măcar închină-te, ființă păgână! Măcar cuminecă-te.
Vocea din ochii tăi mă strigă cu glas ascuțit.
Mereu mă surprinzi. Mereu mă sperii de tine.
M-am hrănit cu tine, ți-am sorbit sângele
și-am devenit mai puternică.
Mă ispitești, visătoare! Dornico! Pofticioaso!
Am să te frâng în patru în formă de cruce.

*

Cel puțin două lucruri mi-ai dat fără măsură:
timp berechet și spațiu de meditare.
Ca o carte deschisă mi-ai fost, singurătate.
Am citit cu nesaț filă cu filă,
am recitat printre rânduri
și-am meditat la cuvintele tale.
Și la tăcerile tale am meditat. Și la semnele tale oculte,
la spațiul dintre cuvânt și tăcere.
Singurătate – tu cel mai bun lucru ce mi se întâmplă!

Credincioasă și sinceră prietenă de suflet
care nu m-ai trădat niciodată.
Singurul lucru solid. Singurul adevărat.
Singurul temeinic.
Singurul lucru frumos, neasemuit.
Singurul lucru de preț care nu se cumpără, nu se vinde.
Mai de preț chiar decât viața.
Calc pe urmele tale cum omul calcă
pe urmele lui Dumnezeu.
Te urmez îndeaproape.
Câte suave secrete nu ți-am șoptit la ureche.
Nu m-ai trădat niciodată. Ai fost de cremene.
Singurătate, ploaie de nisip în clepsidră.
Mă sporești.
Mă îmbunătățești.
Mă seduci.
Mă calci în picioare.
Te doresc și te chem.
Te aștept ca să te pot alunga
și din nou să te-aștept cu inima tresărită.
Te-aștept cu spaima că n-ai să mai vii,

Tu care n-ai întârziat niciodată.
Muza mea de aici și de dincolo.
Ești norocul meu, șansa mea,
-unica –
de fericire și nefericire.
Ești umilința și măreția mea
Mi-ești cuvânt de împărtășire.
Am să te înveșmânt în Lumină
în crini o să te-nveșmânt, în purpură și hermină.
Podoabe grele-ți voi pune la gât,
la încheieturi și la glezne.
Tu, Sunamită în căutarea iubitului-rege
prin codrii Libanului
sub cedrii cei falnici,
lângă porțile nopții.

*

Singurătate, tu, cetatea mea de refugiu!
Turn de veghere, far stingher în mijloc de mare.
O, tu singurătate, amarnica mea bucurie!

Planturoasă, nurlie,
Stare perpetuă,
Fără alcooluri, beție, malincolie...

În vânt m-am dat după tine, năuco,
O tu, regină în zdrențe,
Mândro,
preafrumoasă și rece.

M-am închinat ție
o viață,
o așteptare-n șeol,
o moarte
și o Înviere!

Dulce durere acută,
(ne)prefăcută.

*

Singurătate – pâinea lui Dumnezeu
Cea întru ființă,

cea de toate zilele,
cea de toate nopțile,
cea de toate clipele,
haină de ger,
mănușă,
fular,
și ghetuțe,
Pe toate le-am tras pe mine, prin tine,
să-mi țină de cald și de bine.

Suflet sub cer,
respirare,
merindă și sare.

De toate mi-ai fost,
adăpost,
și te știu pe de rost
din creștet și până-n picioare,
Singurătate –
colac de salvare,
licoare,

rouă pe floare.

Singurătate – copilul meu din flori,

fiica mea, bucuria,

fiul meu, încrederea,

copilăria, junețea și bătrânețea.

Zilele toate,

numărate și nenumărate,

neîmpăcate,

poeme uitate.

*

Ești de la înger vestire – nemaimurire.

Singurătate, ca o veche fotografie în o mie de ipostaze

nestudiate, instantanee.

Fantomă, strigoi, fantoșă

Singurătate – ostoi,

alinare – balsamul pe rană,

destin singular

-har-

metanie, rugă.

slugă.

Singurătate – țipătul meu de prigorie
cămașă ivorie.

Mă urmăresc
ca pe luminițe de stele ochii cuvintelor mele.
Singurătate – drum lung,
am obosit să te chem, să te-alung,
să revii din patru-n trei zile
la mine în file,
să te iert, să mă ierți, între coperti.

Singurătate bastardă
ascunsă într-o mansardă.
Prietenă scumpă,
amarnica mea bucurie. Fără băutură, beție.
Asigurarea mea în caz de incendiu – pe viață
de cataclisme, de eufemisme,
de apă și foc,
de nenoroc,

horoscop mincinos

suflet frânt până la os...

„A fi sau a nu fi” – întrebare cheie

Singurătate femeie,

Singurătate – bărbat,

Singurătate – copil,

tristă speranță, nepereche făptură;

Crăciun fără daruri,

fără cuminecătură,

brăduleț despodobit

lumini sfărâmate – păcate...

Singurătatea îmi poartă surâsul

printre suspine – pe dinafară.

Unde sunteți voi, prieteni pierduți, rătăciți,

iubiți

arlechini îngenuncheați într-o lacrimă?

Mi-e dor de surâsul
cel trist al menestrelului din afara cetății
cântându-și cu glasul de fum
muzica lui nepereche
în ploaia subțiată de martie.

*

A nins stingher toată noaptea,
neaua acoperă toate cuvintele,
acoperă și tăcerile;
Singurătatea atârnă – bilet pe ușă
ca o coroniță de-Advent.
Singurătatea stăpână – suroră,
glas răsunând în pustie,
Poezie!

Ecou prelungit în fântână,
Singurătate – pasăre înzadară
ce-a uitat cum se și zboară.

*

Singurătate –falnic stejar
pe care nimeni nu-l ia în seamă,
când se află sub coroana lui răcoroasă,
ademenitoare la somn frugal în natură.
Nepăsătoare făptură, cu gura plină de cenușă
și ură...

De negrăit, dulce Singurătate
amarnică bucurie neîmpărțită.

*

Îmi port singurătatea – stindard,
trofeu, premiu de excelență.
Ea-mi înnobilează fruntea și tâmpilele.
Acum, în amurg, o prețuiesc îndeajuns
ca să știu că nimic n-aș fi fost fără ea,
năpăstuita, mult blamata de mine,
Singurătate.

Rău cu tine
dar îngrozitor de rău fără tine.

Ingratitudinea mea n-a speriat-o,
de vreme ce nu a plecat,
m-a îndrăgit, m-a înfiat.
M-a blagoslovit cu prezența ei...

Sălbăticieo!
Convorbirea cu tine mă incită.
Singurătate – versul meu cel mai sublim
scris cu sine. Hemografia,
scrierea cu sine, doar cu aldine.
Pe dinăuntru întâi, iar apoi, pe dinafară,
scriind sufletele altora,
după lecția lui Nichita.

Lângă o femeie plictisită,

cum să mai scrii capodopere?

Singurătate – tu singura mea realitate palpabilă.

Am să te înlocuiesc cu o alta,

„alta cu șolduri mari, lăbărțată și neagră”

(Gheorghe Tomozei, Domnișoara Gelsomina).

Nu, nu te-aș înlocui cu nimeni pe lume,

singura mea singurătate, suportabilă.

Ce tot ridici din umeri?

Îți aparțin pe de-a-ntregul,

năpasta mea dragă, iluminato!

Am făcut jurământ de credință,

să nu te las singură,

și mă țin scai de umbra ta lucitoare,

cuvântătoare, murmurătoare, tăcândă,

Singurătate – de vise născândă....

Nimeni nu te poate cunoaște

mai bine ca mine

Nimeni nu te poate îmbrățișa

mai strâns decât mine

aleaso, sora mea albă, neprihănire,

Floare de lotus, iubire...
scară sprijinită de aer,
dincolo și deasupra.

Am îmbătrânit, am obosit
de atâta privit
la alții cum trăiesc în chip
pământesc,
în timp ce eu cu gândul spre cer
viețuiesc.

Pe pieptul meu cartea se răsfoiește singură,
în ritmul inimii,
filele se întorc fără grabă, de nimeni citite,
Singurătatea-n saboți își ține respirația
preț de două clepsidre.
Singurătate – țara mea de baștină...

Singurătate – tu –
moartea mea civilă,
înviere spirituală,
îți sărut ție lumina,

Singurătate, curăță-mi vina,
îți sărut până și umbrele.
Te tac și te ascult deopotrivă.
Singurătate maladivă,
Muntele Tabor meu veșnic.
Castelul meu din provincia – neapărat spaniolă.
Singurătate creolă,
Spirit înalt, salt.

*

Singurătate – zar norocos.
Binecuvântată fie singurătatea –
închisoarea mea de toate zilele.
Singurătate – iarbă amară,
fiară.

Cântecul tău nesfârșit
vine din infinit,
vine din cer.

Singurătatea e Poezia

e armonia...

Sunt dezarmată

și mă predau singurătății.

Rămân în bătrâna cetate

clipe nenumărate....

Mă instalez în tine ca în șezlong,

singurătate, cuibul meu de neliniște

și aerul meu capătă miresme de criniște.

Mă ține. Abia mă mai ține.

Sora mea din oglindă pare mirată.

Ochiul ei pineal mă fixează

de parcă mă vede acum prima dată.

Sunt eu, îi strig, dar ea nu mă aude.

Crengile singurătății mele sunt ude.

Mă strâng precum chingile de pământ

și eu simt că nu mai sunt eu,

ci țipătul dorului sfânt.

Țipătul ierbii cu care-mi cos singurătatea pe dinăuntru,

până la os.

Când ora bate ritmic orologiul,
Singurătate, vin să-ți fac elogiul.
Izvorul meu de lacrimi, bucurie,
Singurătate – colț de veșnicie.
Singurătate – cartea mea de vizită...
îți mulțumesc că ai fost cu mine
și nu m-ai lăsat singură.
Nu poți fi singur dacă ai cu tine cuvintele.
Libertate – trăiesc legată de funia cuvântului.

Singurătate – eu te-am înscris
în patrimoniul meu sufletesc.
Mă definești cel mai fidel.
Adeseori m-am simțit mai bine cu tine
decît cu pustiul din mijlocul mulțimii.
Singurătate, numele meu scris cu majuscule....

Și până la urmă,
„ești un sentiment care n-ai de ce” (Tudor Mușatescu).
Așa e și cu Singurătatea.

Facem caz de ea, nu ne convine,
dar o dorim și întreținem cu ea legături pe viață.
„Du-te-ncolo, vino-ncoa/ Dă-mi pace, nu mă lăsa”.
Abia venit un oaspete, nu știm cum să facem să plece.
Doar Singurătatea e acceptată fără rezerve.
E de-a casei.
Se suie cu picioarele-n pat,
mămâncă fără tacâmuri,
„bagă lăboiu-n zăharniță și pi urmă ia cleștișoru’
și pune bucățâca din zahar în el și la urmă o duși la gură”

(Chirița despre Bârzoii ot Bârzoieni).

O mitocancă din Obor.
O pacoste, de care nu ne putem lipsi.
O belea. O boroboacă. Asta ești, scumpo!

Oricâte mesaje primești de peste mări și țări,
dacă unul (cel mai important lipsește)
parcă nu ai nimica.
Ne amărâm zilele.
Și mai ales, nopțile.

„Și nici lucrul acesta nu e important?” (*vorba Micului Prinț*).

„Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic.
Și e destul de obositor pentru copii,
să le tot dea întruna lămuriri” –
îi zice tot el pilotului de avion căzut în deșert.
„Te simți cam singur în pustiu” – îi spune Micul Prinț, Șarpelui.
„Singur te simți și printre oameni”, răspunde Șarpele.

Singurătate-mpreună,
Singurătate colectivă,
Singurătate în doi,
Singurătate în dragoste.
Nu pune zăvoare la uși.
Să intre Singurătatea.
„Vino aici. Stai lângă mine,
căci vreau să fiu singur, singur, singur” (**Jaroslav Iwaschewici**).
Fă-ți-o prietenă, soră, mamă și fiică.
Îmbrac-o direct pe piele ca pe o cămașă de noapte.
Îmbrac-o direct pe cavitatea umorală.
Lipește-o pe inimă. Gustă din ea.
Soarbe-i mireasma sudorii.

Strânge-o la piept.
Strivește-i buzele.
Piaptână-i părul cu dinții.
Apoi du-te și te întâlnește cu oamenii.
Și ei sunt singuri.
Și ei au nevoie de tine.
De singurătatea ta pe care-o trag ca pe-o cămașă.
Oferă-le-o, ca pe mătasea sedefie
a unui crin presat lângă obrazul păsării poemului.
Să nu ceri bani.
Singurătatea nu se cumpără,
Nu se vinde. Ea se oferă.
În schimbul alteia, aidoma.
Un troc de când lumea.
Două nevoi în tandră unire.
Singurătate-iubire,
Tu cauza mea pierdută,
te dau pe geam de pomană,
te dau peste prag de pomană
Te dau peste spinarea curcubeului, de pomană.
Nu vreau nimic în schimb.

Pornesc doar la drum, din nou,
cu singurătatea de mână.
Singura credincioasă.
Singura care nu vrea să se despartă de mine
și mă urmează la pas, prin deșertul
în care picioarele mi se afundă.

77 de oameni mi-au descifrat gândurile
despre ființa cuvântului.
77 de suflete mi-au împărtășit ființa cuvântului,
la cumpăna anilor.

Singurătatea s-a spiritualizat, s-a lepădat de păcat
s-a lepădat de ispite,
de ființe iubite
și ne iubite,
nu mai are dorinți
și pe urme de sfinți calcă smerită,
cerne gânduri prin sită.

Singurătatea – magie
dată pe veresie.

Cine ești tu? o întreb.
Sunt cine vrei tu să fiu
mamă și fiu,
tată și fiică,
soră mai mare, mai mică,
sunt semenul tău.

Portul, rada, corabia,
năstrușnicul vânt, cuprinse-n cuvânt,
talazu-nspumat.

Singura stare perpetuă,
Singurătate,
populată de gânduri amintite,
uitate.

Am cheltuit toate orele, clipele,
pe umărul meu
Singurătatea-și scutură-aripele,
esență de fum,
duium.

Singurătate,
raiul meu liniștit
în care cândva am poposit.

Singurătate, cine să-ți stea în drum
acum?

Singurătate, locul meu asigurat dintr-o stea,
mă dau ție cu danie,
fiindcă știu că n-ai să mă duci la pierzanie.
Leagănul meu...

rodnică de har, Singurătate,
pâine și vin în altar,
și pe masă, pâine și sare.

Singurătate,
cuvânt fără sunete,
melodie tăcută,
umbră durută.

În singurătate

cuvintele se neliniștesc, se agită,
prind glas, palpită,
respiră prin porii tăcerii ascunse,
străpunse de săgeată,
spintecate de dorul de zbor
se deșiră ca de pe mosor,
se împrăștie care-ncotro;
nu-i chip să mai afli
vreun cuvânt,
nici pe nisip, în apă, în cer,
deasupra și dedesubt.

Catapeteasma s-a rupt,
aure au căzut de pe frunți.
Sfinții toți sunt cărunți.

Singurătatea m-a lăsat fără grai,
mi s-a-nfipt – pumnal în rărunchi.
Singurătatea – prioritatea mea permanentă!

Astăzi te văd cu alți ochi, Singurătate.

Să-i dăm naturii ce-i al sufletului,

dreptul legitim

și Cezarului ce-i al cezarului.

înșelătoare!

Eu tot te aștept pe pragul de trecere...

Clipa divină e-n tine, Singurătate.

În tine-i ascunsă cifra divină,

cifra mistică.

Singurătate, sentimentele mele se lovesc de tine,

mă rănesc, sângerez, mă sufoc.

Singurătate, noi două suntem suflete pereche.

Feeling!

Teama, teama are colți ascuțiți.

Ea alungă monștrii din încăpere.

Doar nebunii mai cred în puterea iubirii

nici eu nu sunt prea normală.

Eu cu tine, eu cu mine.

cânt cu mine. Recit cu mine. Dansez cu mine.

„Eu mi cântu’ eu mi jocu’, eu mă scotu la mijlocu’...”

Desigur, împreună cu tine, altfel n-aș mai putea.

„Căsuța noastră, Singurătate,

cuibușor de nebunii”.

Deseori stau să te-ascult

sau tăcem împreună. Ce romantică seară!

Ia-mă de mână.

Ce bine-i cu tine, dragostea mea!

De-ai să pleci, inima mea o să se frângă,

Singurătate nătângă, nu te am decât pe tine,

nu te am decât pe tine și lumina cuvântului.

nimeni nu e complet liber,

nimeni nu e complet singur...

Dacă rămâi cu mine, totul e posibil.

Lucruri îndrăznețe vom face-mpreună,

de pildă, vom ridica negura de pe cuvinte...

Singurătate, o știi,
nu te pot povesti,
nu te pot recita,
și nu te pot inventa.
Pot doar să-ți simt atingerea
degetelor tale subțiri, pe suflet.
Te visez chiar și când ești lângă mine.
Spiritul meu liber, strălucito!
Ești tot ce aș fi vrut eu să fiu,
ești întruchiparea, mirarea
și iluminarea mea în mine însămi,
Parfumato!
Nici o umbră nu te ajunge din urmă,
nici o umbră nu te atinge,
mă încălzești cu răsuflarea, Singurătate!
Ești pâinea ce nu se sfârșește,
apa ce niciodată nu seacă.

Într-o dimineață,
Singurătatea mea a prins viață.

Părea somnoroasă,
părea bosumflată.
Părea cât se poate de adevărată.
Dramatismul ei secret mă năucise.
Mă aflam la picioarele ei, pare-mi-se.

Ești, nimicul în care eu construiesc totul.
Cu o clipire de gene, la fel cum o un magician
face să se nască o lume, doar cu bagheta.
Ești ceea ce nu este decât în mine.
Prin tine experimentez eu Lumina,
misterul vieții.
Nu te văd, dar tu ești în ființa mea.
Ești imaginea mea nevăzută.
Singurătate durută.
Mă reprezenți, ești actul meu de acreditare,
foaia scrisă mărunt cu caractere minuscule.
Ești buletinul încrederii și cel al speranței.
Misterul vieții se naște din însăși viața – care e Dumnezeu
Creatorul meu, al luminii din mine, al realității mele.

Singurătate – ești firul meu conductor, una cu mine,
dimensiunea mea corporală și spirituală
mi-ești adâncime și înălțime
ești rugul de liniște,
spațiul târziu
ești nașterea și murirea de fiecare zi,
singurătate cosmică, astrală,
ești viața mea supranaturală;
inima mea e deschisă
și te aștept. Intră.

Ești sărbătoarea mea de fiecare zi
și noaptea de Paște,
extazul Învierii
experiența mea personală cu Dumnezeu,
revelația mea, Singurătate!

M-ai atras, m-ai sedus, m-ai biruit,
sunt învinsă.

Tu-mi arăți că sunt altfel decât mă prezint
ești Misterul realităților mele trupești,
sufletești, spirituale.

Mi-ești prețioasă și unică
și mă cunoști în străfunduri.
M-ai ales să mă bucur de tine,
să mă împărtășesc cu iubire din tine.

Mama mea și fiica mea,
în aceeași măsură.
Fiica mea, Bucuria,
Fiul meu, Încrederea.
Înțelepciuneo! Dreptăciuneo!
Te celebrez ca pe o taină.
Te officiez ca pe-un rit.
Am nevoie de tine.
Doar tu îmi dai sens
ești eu în diferitele mele ipostaze.

Ești gândul meu guraliv,

fericirea fără motiv,
partea aceea din inimă – deosebită.

Un orb nu poate spune că a trăit o dragoste la prima vedere.

Traiul cu tine a fost ca dragostea la prima vedere pentru un orb.

Rămâi așa cum ești,
nu încerca să fii altcineva
și nici pe mine să nu încerci să mă schimbi.

Sunt momente care nu pot fi exprimate-n cuvinte.

Clipe inefabile.

Romantica mea singurătate m-a vindecat de bolile toate.

Ca un cântec la ruinele unui sinistru.

Jucăm roluri în teatrul tăcerii.

Minciuna e o asumare deliberată.

Noi alegem momentul.

Singurătate – haina mea zdrențuită,

scumpă și neprețuită.

Singurătate – patinaj artistic
pe gheața artificială a lucidității.

Edvin Marton cântând în genunchi
Capriciile lui Paganini,
pe vioara lui Stradivarius.

Iată ce-nseamnă Singurătatea majusculă.

Un pian în mijlocul patinoarului,
luminile subțiate de aerul înserării,
primii fulgi de omăt într-o seară de vară.

O harpă de vânt,
o harpă de seară în imensitatea câmpiei.

Cerul meu mătășos,
plin cu diamante îndepărtate,
vacanță îmi ești, permanentă.

Te păstrez...

Cu ce preț?

Cu prețul nemărginirii.

Gheața plesnește pe-alocuri
scârțâie sub patine
ne m'quites pas
ne m'quites pas
ne m'quites pas.

Ești vulpea vulpea dezîmblânzită,
așa cum te-apropii
din zi în zi, cu un centimetru mai mult,
așa cum vii
totdeauna cu un sfert de ceas mai devreme,
așa cum te pregătești îndelung
pentru întâlnirea cu mine.

Și eu mă-ncălzesc la flacăra ochilor tăi,
neumbriți.
Mi-aduci cerul la îndemână.

Nu știu nimic și știu totul despre tine.
Nu-mi amintesc nici măcar

chipul tău, Singurătate,
nu-mi amintesc mâinile tale din crengi zgribulite,
nici ochii tăi în cruciș,
nici sânii tăi molcuți, răcoroși...

Sunt pe cale să uit
mireasma de rouă pe frunză.

We are a small family,

You and me.

La Solitude.

Cu toții avem nevoie de cineva
cu care să ne împărțim
inevitabil, apusurile, tăcerile,
visele.

Toate au un preț însă.

Eu l-am plătit.

Mă conduci.

Oriunde mă duc,
oriunde mă-ntorc,
ești cu un pas înainte.

Cu toate acestea,

mergem la pas, împreună,
umăr la urmă,
și tâmplă la tâmplă.

Îmi ghicești toate gândurile
și uneori uit că ești plăsmuire,
că eu te-am creat, din fibrele mele adânci
și sensibile.
Ești toate visele și toate simțămintele mele.

De bună seamă că tu ești jumătatea mea de măr,
cealaltă jumătate, cealaltă eu,
și oricât aș căuta pretutindeni,
n-aș afla alta
care să se potrivească mai bine,
la gust, la sâmbure, miez și culoare.
Ne-o fi smuls perechea primordială din Rai
și ne-a azvârlit
departe una de cealaltă.

A trebuit să ne căutăm cu disperare

până când ne-am aflat
iar acum, perfect îmbinate
oferim imaginea fructului
îmbietor, mustos, aromator,
care va cădea în curând
în țărâna livezii.

Până atunci
ne înfruptăm cu voluptate
una din mustul celeilalte
până la sațietate.

Ești frumoasă. Cu mult mă întreci, uite,
doar să mă privesc în oglindă.

Aluneci. Și-atunci trebuie
să te prind de încheieturi.

O să mă uiți,
memoria joacă feste.

Hai să dansăm.

Îți pun o muzică veche.

Cuprinde-mi mijlocul.

Ah, te-am călcat.

Iartă-mă.

Tu ești femeia din manuscrisele mele.

Ești bărbatul visat

la fel de imaterial,

cel care nicicând nu prinde viață.

Ești idealul meu imperfect.

De ce m-ai ales tu pe mine?

Toată viața

am crezut în tine,

Singurătate.

O creație ești,

nedesăvârșită.

Lucrez la tine,

te cizelez,

cu finețuri psihologice.

Te construiesc în minte și inimă
fiindcă vreau să fii
o Singurătate perfectă.

Ești ceea ce-aș vrea eu să fiu,
fie și în vis,
fie și o clipită,
fie și în manuscrisul abandonat
peste care domnește în voie, colbul.

Fii tu numele meu
căci eu vreau să fiu nimeni,
nimeni, nimeni...

Sosie-mi ești,
Singurătate.

Iar tragi mâța de coadă,
iar faci foame,
soro,
Iar ai dat faliment,

și doar te-ai calificat
la locul de muncă. Ești expertă în substituire.

Ești o sumă-ntreagă
de realități virtuale.

Tu, parura mea de perle sclipind,
Singurătate.

Ești steaua mea
care râde în hohote.

Eu stau cu ochii pe tine
și-ți fac semne discrete.

Asurzitoare – lumina cuvintelor!

Respir adânc o dată cu tine.
Te doare și pe tine respirația mea?
E prea mult aer,
aer înalt,
mă sufoc,
prea mult aer!

Azi nimic nu mai e ca ieri,
mâine va fi cu totul altfel.
Singură tu, Singurătatea mea,
ești aceeași...

Singurătate,
ușa mea către Dincolo!
Doar mie mi s-au dat lacătul, cheia...
Ușa spre viitorul meu veșnic,
ușa tunelului galben,
ușa pădurii la care m-am angajat drept străjer
ușa mării și a oceanului,
ușa care desparte câmpia.
Ușa cerului,
a întregului univers
și tot tu ești pragul și cheia,
frânghia din jurul grumazului.

Ești tot ceea ce nu ești,
și nicicând nu vei fi

decât dacă...

Mă arde gândul,

mă pâRJolește.

Așteptarea mă pune pe jar,

mă sleiește.

Am obosit. Dacă aș fi fumat vreodată

acum mi-aș aprinde o țigaretă.

Mă duc să deschid.

În preajma ta aerul se comprimă.

Pe dinăuntru lucrurile stau totdeauna altfel.

Se vede mai bine în exterior

și pot să stai și la pândă.

Durerea ațipește.

Atunci Singurătatea poate înmuguri

precum broboanele de sudoare

pe crupa calului.

Las încălțările la ușa singurătății.

Pășesc desculță
pe gresia ei mozaică.

Nu simt răceala,
tălpile mi-s fierbinți.

Singurătatea mea nu-i normală.
e-un vuiet,
e-un zgomot neconținut
un fuior de acufene
care-mi vibrează în inimă.

Eliberarea de Singurătate
nu-i o fericire.
Nici traiul cu ea nu e.
De ce să ne-ascundem după degete?
Alții o percep ca pe-o lepră.
Toți te ocolesc când aud clopoțelul,
talanga ori pietrele bătute una de cealaltă.
spre avertizare.
Plecați! Fugiți...

Se apropie leprosul.

Arată îngrozitor, nu e de privit, sperie copiii.

Îi sperie și pe cei bătrâni și se-ntorc

din drum scârbiți.

Prietenii se simt

dezlegați de prieteni

Prietenii mei, ignoranți,

vă dezleg, vă eliberez de mine și de gustul de eternitate

al Singurătății...

Gândurile mele

umblă pe străzi

goale pușcă.

uneori se reped precum câinii la strachină.

Pentru Singurătate, Timpul

nu mai înseamnă nimic.

GÂNDURI LA FLACĂRA MINȚII

II- TRATAT DE SINGURĂTATE

Nimeni nu înlocuiește pe nimeni

fiecare e de neînlocuit.

Înlocuirea e mistificare.

Locurile rămân goale

chiar dacă sunt ocupate samavolnic de alții

multe locuri goale rămân

absența-și lățește marginile

ca o pată de cerneală

care inundă coala..

Steaua mea norocoasă, tu ești,

epifanie

sărbătoare

luminătoare în duh

crâmpei de văzduh

peste searbădul lut.

Mistral, azimut,
zefir și cumulus.
Crești în mine
precum un făt
și eu te nasc
permanent
și te-nvelesc în lumine.

Chiar și când îmi zâmbești
îmi pari tristă
înveșmântată în roz-caprifoi
și în galben-oranje
de piersică.

Tu ești chipul sub care eu
Locuiesc în cuvinte,
Secretul dezvăluit al ființei;
ești litera care
nu se învață la școală.

Distanța între tu cel care ai fost

și cel care vei fi.

Ești pielea mea de duminică,
exod de melci în otavă.

Râul nașterii lumii, izvoarele lui,
matricea din care s-a ivit
viața
sau chiar cea care dă viață,
Eva, mama celor vii,
ispitita și ispititoarea.

Dintr-o singurătate a omului
apă și duh.

Singurătatea

și-a turnat

Duhul său peste mine.

Ea mi-a uns capul cu untdelemn
m-a înfiat, m-a inițiat în mistere,
m-a făcut copilul ei predilect.

I-am îngăduit

și-acum o urmez

în tăcere.

Singurătatea m-a făcut simbriaș

pe domeniile sale.

Stau și păzesc intrările și ieșirile.

Șederile le socotesc provizorii.

Iar ea într-o ubicuitate perfectă

e aici, pretutindeni.

Veșnic la pândă,

Singurătatea flămândă,

blândă osândă

gata oricând să mă vândă.

Și-atunci m-am întors

cu fața către mine. Și-am înțeles:

singur nu ești nici în mormânt.

Necunoscuta de lângă mine

necunoscuta lipită de mine,

necunoscuta din mine

s-a răzvrătit,

m-a biruit.

Singurătatea-i bănuțul de ort

vama mea pe valoarea adăugată.

E taxa de trecere

bilet

pentru cea de pe urmă

petrecere.

Singurătate, tu,

îngerul meu necesar,

avatar.

Citește-mă, iubito, pe-ndelete,

așa cum eu citit-am cu ostoi

cuvintele-ți de soare,

de vânt

și de ploi

atunci când mi-a fost foame și sete.

N-am destui ochi pentru tine
și mi-e teamă că
privirea ta îmi va rămâne
necunoscută,
durută,
deși te știu atât de perfect încât
și cu ochii închiși
te-aș putea zugrăvi
în chipul cel mai fidel
ca pe-o gravură de epocă.

Poți să te plimbi
ori să stai nemișcată
pentru mine aceeași rămâi
într-o hașură vădit pronunțată.

Umbrele tale devin pentru mine lumini,
luminile trec în penumbre.

Doar chipul tău împietrit în grafit

se imprimă pe suflet și inimă.

Opera mea capitală,
o, tu, Singurătate!
Ar trebui să te înrămez
să te înțiplez
ori să te țintuiesc în perete
într-un pass-partout prețios
într-un safe fără cifru.

Numele meu de botez ești;
am venit să-ți fiu;
ai venit să-mi fii.
Ai intrat în mine ca-ntr-o cetate, năvălitorii.
M-ai cucerit pe de-a-ntregul,
ai urcat până la mine
ca-ntr-o ascensiune sisifică
a Muntelui,
în zona spiritual afectivă,
spiritual senzitivă,
spiritual metafizică...

Am scris atât despre tine
încât a început să mă ardă memoria.
Memoria singurătății,
 memoria arsă,
 memoria ștearsă,
memoria tăcerii dureroase până la țipăt.
și dorul are substanță umană;
substanță osoasă, alcătuire misterioasă.
Și amintirea are substanță umană,
și sufletul – greutate specifică –
și Singurătatea are chip
împrumutat din oglindă.

Mă port cu tine
 te porți cu mine
cu familiaritate,
în definitiv suntem rude,
așa te porți cu cei de acasă
niciodată la fel
cum te porți cu străinii.

Te las și mă lași mai pe urmă,
întâi trebuie oaspeții serviți
noi mâncăm la bucătărie,
noi rămânem în seria a doua,
noi rămânem să strângem
tacâmurile după oaspeți,
ghemotoacele de șervețele murdare.
O neglijență de neiertat.
„Nimeni nu e profet în țara lui”.
Te porți cu mine ca nazarinii cu fiul teslarului.
Crezi că voi sta cu tine veșnic
să ai timp să te revanșezi.
Nu-i nevoie. Ne cunoaștem atât de bine.

Scriu pe apucate,
pe nesățurate,
pe nesărutate,
un colind de jind,
jind de neiubind.
O baladă veche

fără de pereche.

N-a mai rămas colțișor
nebătut cu piciorul
iar la margini ai așezat
însemne distincte
kilometrul zero – zonă interzisă,
proprietate individuală îți sunt,
și dispui de mine
după bunul tău plac,
la discreție...

Ninge-n efluvii.
Singurătate pufoasă.
Clopotul ei
are din nou
limba scoasă.

Singurătate – paznic de stele,
dans nebunatic de iele.

Secol de clipe
mâini de olar zămislind
amfore fără aripe.

Lumină – tu –
singura Singurătate
peste care mă simt
ca o regină!

Cultul tău îl officiez
cu gesturi smerite.
Neliniștea mea se sprijină
pe cuvinte înmugurite.

Halou reflexiv
Singurătatea mea,
suspendată de-un fir
care încă suportă,
 încă suportă...

Cu tine,

dar mai ales – fără tine –
ce spaimă atavică!

Ursuzi și străini
ferecați în aceeași clepsidră
oameni,
gânduri și
simțăminte,
deopotrivă...

Te-am rupt din șoldul meu roditor,
Solitudine...

Tu nu ai organ pentru fericire,
mi-a spus un poet nebun ca și mine...
Se vede că avea dreptate.
Măiastra mea singurătate –
zborul spiritului înspre oameni.

Gânduri gândite și gânduri răzgândite.

Gânduri martore,

gânduri de smoală,

gânduri pe inima goală,

pe nemâncate și pe săturate.

De unde vin ele și unde se duc?

gânduri de împrumut

gânduri de duh și de lut...

Mă-nconjurați, mă-mpresurați

gânduri duium până la sugrum.

Solitare, stinghere, gânduri iele

gânduri de miere și fiere...

Ce vreți de la mine de nu mă slăbiți?

gânduri – o mie

date pe veresie....

Rânduri, rânduri așternute pe file,

gânduri nubile.

Singurătate!

Neliniștea mea metafizică!

Capăt de lume, capăt de țară,
cap e cuvânt,
capăt de liniște!

Azurul s-a scurt în țărână,
binecuvântare ascunsă,
ca o duminică în ziua de vineri...

Azi o să mă prefac că nu te văd,
Singurătate,
o să trec pe lângă tine
și n-o să te bag în seamă.
Nu mă înghionți atât cu privirea,
azi nu ești pentru mine,
te desfid!
Că doar nu ți-am jurat pentru toată viața
credință.
Ce faci?

De ce taci?

De ce nu mă privești când îți vorbesc?

Hai, vino aici, lângă mine...

Aerul din jurul tău se zbârlește.

Mișcările lui par

valuri de frig revolut.

Mă zgribulesc.

Învelește-mă.

M-am obișnuit cu tine

așa cum omul se obișnuiește

cu propria moarte

și trăiește cu ea în trup

încă de la naștere.

Capăt de stație,

capăt de lume,

capăt de gând,

Singurătate.

Am căpătat respect pentru moarte
atunci când am întâlnit-o pe buza dealului.

Ea mi-a trimis-o pe fiica ei,

Singurătatea

să mă-nvețe să mă desprind
câte puțin

de legăturile vieții.

Mereu se scurtează

distanța dintre mine și tine

cale de-o aripă de albină

stăm așa, una lângă cealaltă

în bătaia elitrelor

prin care străvezia lumină

picură stropi de azur

peste cuvinte.

Precum hârtia de turnesol

mă absorbi

când gândurile mele inundă odaia

și eu curg și mă revărs
spre tine ca o maree la țărm
cu dantelării înspumate.

Și-n viață și-n moarte ești;
locul tău
nu ți-l ocupă nimeni....

Nu, nu ești tu cel – o viață – visat.
M-am înșelat.

GÂNDURI LA FLACĂRA INIMII

III. TRATAT DE SINGURĂTATE

Să ne îngândurim, așadar!

Aerul stă închis între zidurile Singurătății.

Să-l slobozim, să deschidem aerul larg

până la zenit, împreună!

Cineva de departe îmi trimite scrisori

pe pereții de aer

ai iernii.

Ibișii rozalii aplaudă tare din aripi.

Mi-am lăsat gândurile într-o mare uitare de sine,

aproape-n paragină.

De pe ruinele lor, pământufuri de fum alb se înalță

la fel ca pe acoperișul lumii când un cardinal elector

strigă mulțimii:

Habemus Papa!

În crucea zilei
de vârcolacii Selenei
îngrozit, se ascunde.
Ziua se subțiază treptat.
Am mai traversat o eclipsă.

Custozii-s nevolnici.
Îmi retrag grăbită averile
nenumărate,
necântărite,
nemăsurate,
(ne)prețuite
și fără urmă de bucurie
sap o groapă cu unghiile și
le-ngrop
pentru un timp mai prielnic.

Timpuri prielnice nu-s
și mă-ndrept gândurată
înspre apus.
Înspre amurg

apele mele lăuntrice

curg, curg, curg...

Ce fel de păzitori de comori

mi-am aflat?

S-a întunecat

și mișună furii.

Mă-ndrept cu frică

spre poarta pădurii.

Nu-i nimeni aici de pază.

Copacii-s orfani.

Selene

trece grăbită

din fază în fază.

Adevărul e că nimeni

nu-și poate măsura

singur, puterile.

De aceea nu-și va cunoaște nicicând

limitele.

Ne forțăm să ne întrecem

alergători stingheri
pe aceeași pistă,
din astăzi până mai ieri,
apoi o pornim pe trasee diverse
spre linii de sosire necunoscute
în timp ce metronoamele
o iau singure razna.
Câte jaloane doborâte,
câte puncte de reper pierdute din vedere?

Competiție fără învingători, fără învinși,
lecție de autodepășire...

Continui să mă minunezi,
Minunato,
cu irepresibila ta prezență-absență.
Pleci și te-ntorci
de fiecare dată
mai misterioasă
și eu te întâmpin surprinsă
cu un buchet de luminițe-n priviri,

abia pâlپâinde...

Singurătate,
atingerile tale sunt
înșelătoare, la fel ca
acelea din vis...

Doar flacăra ochilor tăi
ca fosforul din ochii pisicii vecine
trece prin zidul de nepenetrat,
al inimii mele.

Ne-nconjurăm de fanteze
ne însoțim cu ele adesea,
mergând pe drumul
prescris de altcineva
dinainte de naștere.

Mi-am pus
picături în ochi
ca să-mi limpezească gândurile.

Ca lemnul de vioară sun
când îmi atinge corzile
Singurătatea-
Iubirea mea cea de toate zilele
și de nopțile toate.
Singurătatea care-mi oferă iubire
pe săturate,
pe înfulecate
până la aplecate.

Singurătatea-i geloasă pe mine,
doar pentru sine mă vrea,
de aceea mă bănuie
de infidelitate.

Unde mă duc,
țup, după mine,
Nu mă slăbește din ochi
nici o clipă.
De altfel nici eu

fiindcă n-o vreau a altuia.

Am drept de posesie absolută.

File frunzărite,

gânduri risipite,

un arcuș pe strună,

ce patetic sună!

Și totuși,

avem nevoie de lotuși,

de florile lor diafane

din icoane...

În odaie la mine

Singurătatea devine

fără hotare.

Mă lungesc lângă ea

printre pernuțe, pe canapea,

două pisici în călduri,

nescărmănite.

Vină, rușine, păcat, penitență?

Îmi port singurătatea
ca pe o legătură cu morți
în spinare
la fel cum își poartă bătrânii
legătura cu vreascuri culese
din pădurea întunecoasă.

Le cărăușesc fiindcă știu că,
o dată ajunsă acasă, o să le azvârl în foc
și o să-mi dezmoțesc mădulele.

Va fi iarăși bine la vară și cald
și eu voi ispiti somnul cu o poveste
la gura vetrei încinse.

În singurătate,
chiar și gândurile putrezesc,
visele se descompun
și miros a nămol și a stridie moartă.

Da, Singurătatea e o artă.

O artă sublimă.

Arta de a ști să pleci la timp potrivit.

De a ști să dispari. Să te spulberi în vânt
ca o cenușă lustrală.

De a ști să părăsești scena la aplauze.

Arta de a disimula,

de a-ți ascunde

orice urmă de grimasă amară,

orice urmă de rid,

Arta de a pătrunde cu gândul în vid.

Singurătate,

noapte majusculă,

noapte supremă,

anatemă!

Nu-i singur acel ce învinge

fantoma de frig din cuvânt

rebele ninsori pe meninge

potcoave-azvârlite în vânt...

Chiar,

ce s-a ales de norocul meu ruginit,
azvârlit peste umăr?

Sinistră comedie a încurcăturilor
în această noapte de carnaval
ce a pus stăpânire
de o viață - pe mine?

Singurătate – Lumina mea răsărită,
Cupă plină ochi de cucută!
Fii binevenită!
Am să te țin legată de pat,
cu funia ploii am să te bat
până te zvânt
până intri la mine-n cuvânt...
Până îmi intri din nou pe sub piele
să-mi cureți păcatele grele
și cele veniale.

O să-ți cânt osanale
până te-nduplec să stai
de bunăvoie cu mine.
Tu ești singurul pai
de care m-agăț cu disperare
ca pentru o definitivă plecare...

Singurătate,
dansezi minunat ca o almea egipteană
înfășurată-n nisip
ca-n voaluri de purpură
până la sugrumare.

Eșarfa Isadorei
înconjurând tiptil
Floarea de câmp a Poesiei...

Singurătate,
pasăre migratoare
revenind iar și iar

pe aceleași meleaguri;
cuibarul meu pufos
te așteaptă...

Singurătate,
cal de dârvală,
cal de cursă lungă,
mă porți prin lume
nepotcovit,
neșesălat,
costeliv,
cu scaieții în coadă.

Tare ți-ar mai prinde bine
un fâraș cu jărat
să prinzi puteri
poate chiar aripi
ca vărul tău Pegas,
visul poezilor tineri
și al fetelor de măritat.

Ești credincios peste poate

dar ai îmbătrînit

o dată cu mine și devii inutil.

Și o să te împușc la capătul drumului

drept în frunte („Și caii se împușcă, nu-i așa?!”)

Și-mi vor curge

râuri de sânge din degete

când voi apăsa pe trăgaci,

că tare mai suntem unul!

Și totuși, cine ești tu,

străine?

GÂNDURI PE RUGUL CUVÂNTULUI

IV. TRATAT DE SINGURĂTATE

Nu înțeleg, dar știu.

Nu înțeleg, dar cred.

Nu înțeleg dar ești.

Nu înțeleg dar suntem.

Nu înțeleg dar te simt;

ești în mine și lângă mine

și împrejur și aproape-departe,

la fel ca fiica mea, moartea,

pe care o zămislesc permanent,

încă din naștere.

Formăm un drum, o cărare,

calea pe care se întâlnesc spiritele,

gândurile pustii

în duhul speranței de împreună.

Capătul drumului

va însemna și unirea noastră

definitivă.

Fiecare în sine
are capacitatea de a te trăi
dar se leapădă de tine
și te alungă
spre cei ai domăniei mele
care se deschid precum orhideele
să te primească
în casa înrourată a trupului
și a sufletului,
în casa gândului
și a simțirilor
încă vii
însă demult ațipite.

De ce să-mi fie rușine cu tine?
Iată, vin să dau mărturie
despre amarnica mea bucurie
prezența ta permanentă

în fibrele mele adânci
sunt mlădița cea verde
și mă hrănesc din trunchiul tău viguros
ca dintr-un corn al abundenței.

Te-aș recunoaște din mii de ființe
glasul tău unic îmi e cunoscut
mă strigi și te-aud de departe
chiar și în somn te aud
în mine,
existentă în fiecare fibră.

Sporești în mine în fiecare clipă
precum maiiaua-n făina de grâu
așteptînd să devină
pâine rotundă.

Atât de credincioasă mi-ai fost
iar eu nu mă simt vrednică...
De câte ori n-am fugit de la tine?

Nu sunt capabilă
nici să-ți strâng sudoarea și sângele
de pe caldarâmul de suflet,
o, Singurătatea mea,
iartă-mă și primește-mă...

Una pentru cealaltă
binecuvântare-blestem,
călău și victimă,
ne hrănim din carnea
albă cândva, a cuvântului
și ne sorbim cu voluptate sângele lacrimii
mirul binecuvântat
și miresmele.

La ce bun aceste
încercări de a te defini
dacă nu aș accepta că faci parte din mine?

N-ai mai rămas decât o minusculă

bulină verde în iarbă.

Nu te mai aprinzi

decât rareori în inima mea.

nici măcar nu te pot desluși

în smaraldul ireal, virtual

pe care l-am părăsit

devenind invizibilă.

Bulinuța verde

care mi-a făcut inima să tresalte

preț de o mie și una de noți

de așteptare înfrigurată

să te văd – cum fosforescent – te aprinzi și te stingi

după alte capricii și fugi

Johannsebastiene.

Fluturașii din viscerele mele

s-au prefăcut acum în larve, coconi

inestetice

biete efemeride

căroră le-am dat drumul din insectar
să zboare spre alte flori
ispititoare.

Nu mă mai văd demult
cu ochii tăi;
ochii mei au lentile.
Și pentru suflet port dioptrii forte,
sufletul meu e miop încă din naștere,
bâjbâie fericirea și mereu o confundă.

Singurătate
dragostea ta mi-a distrus
orice altă iubire,
ai rămas singură
și învingătoare absolută
singurătatea alergătorului,
a celui ce urcă muntele fără a-și trage suflarea
fără să privească în jos
la scheletele din prăpastie.

Stăpână pe inima mea, pe trup și pe suflet.

Nu-mi pasă

de tot ce n-a fost

de tot ce nu va mai fi niciodată

ești aici,

Eeti singura prezență-absență

liber consimțită.

Nici măcar nu trebuie să te aștept să-mi scrii

ori să-mi telefonezi

că te găsesc lipită de mine.

Viața mea nu înseamnă nimic fără tine.

Câte aniversări am celebrat împreună,

mai știi?

ne distram bine,

amândouă insomniace.

Mai greu era când trebuia să bem „servus”

tu nu te înduplecai

și n-ai vrut să renunți

la pronumele de politețe.

Nici acum nu ne tutuim,
deși ne cunoaștem atât de bine
și am mâncat ceva mămăligă
sute de nopți împreună.
Ce vrei, politețea ne mănâncă!

Iar te prefaci!
Iar îmbraci mii de chipuri străine.
Acum, cine mai ești
sufletul meu răstignit?

Am trecut orice test de rezistență
am antrenament.
Ce cuplu perfect mai suntem,
mai mare uimirea!

Te cunosc dincolo de orice cuvinte.
Te știu mai bine chiar
și decât pe mine.
Te-am învățat pe de rost

silabă cu silabă

sunet cu sunet.

Te văd, te gândesc,

mi te închipui,

în toate dimensiunile

pământești și celeste.

Cum aş putea să te ignor

când ți-am dedicat viața?

Abur de aur și pulberi de stele,

cuvintele mele!

Cu ele aş putea cumpăra

castelul visat în provincia spaniolă,

ori pe Valea Loirei

sau în Insula Tenerife

doar pentru mine și tine

un spațiu unic de meditare.

Fiindcă doar tu meriți

să stai alături de mine,

de-a dreapta, de-a stânga,

de mână, ori strâns îmbrățișate

aşa cum stăm de o viaţă,
„în chip amoros şi îmbrăţişător”,
aşa cum spunea Bătrânul Nichita.

Singurătatea mea
şi tu eşti fiinţă ca şi mine,
cu defecte şi slăbiciuni,
nu poţi fi perfectă,
nimeni nu e perfect decât Dumnezeu.

Straşnic,
straşnic am mai trăit împreună!
Toate hatâruriile ni le-am făcut
şi nu ne-a ştiut nimeni...

Am să declar solemn o zi a ta, specială,
o zi a naţiunii mele sufleteşti,
a singurătăţii absolute
pe care s-o sărbătorim permanent
şi să-ţi spun „La mulţi ani, împreună!”

ciocnind o cupă frape de cucută.

Îți voi aduce în dar

Toată copilăria, toată tinerețea, maturitatea

și senectutea

ți le voi așterne la picioarele tale,

odinioară superbe.

Și vom răsfoi împreună

albumul nostru cu fotografii

alb-negru și saepia,

una lângă alta,

gând lângă gând

mână în mână.

Privește-mă

să vezi și tu cum ai încărunțit prematur

înainte de a te întâlni cu fericirea.

Te voi bate prietenește pe umăr

și-ți voi spune;

nu fi tristă, nu e totul pierdut,

oricând se poate ivi

Făt-frumosul cu ochelari

călare pe calul lui alb,
sau pe mătură,
cel pe care l-am așteptat zile și nopți împreună.
Ce dacă n-a venit
fiind preocupat cu acel soi de confort domestic
în care toți se complac până la îndobitocire
cu nevestele, copiii, nepoții, soacra, cumetrele,
cățeii, purceii, cu sărbătorile în familie, cu geloziiile,
cu mașina de lux (nu-i așa?), cu taxele de tot felul,
cu drumețiile și cu petrecaniile la un grătărel
în cercul lui strâns de prieteni
în care-și schimbă nevestele între ei...

Noi nu-l mai așteptăm
de vreo câteva decenii
oricum va veni prea târziu,
ne-am obișnuit una cu alta, ne e bineeeeeeeeeee!!!!

Îi vom da amândouă cu tifla
și vom râde pe înfundate

ca de o glumă nespus de caraghioasă,
vom râde apoi printre lacrimi
în hohote.

Hohotul Femeii și hohotul Singurătății
se vor împleti
și va răsuna imobilul
de pustiul de răs
în care ne vom îneca
precum tălpile în deșertul mișcător
din Arizona.

Ne va ploua cu lumină
și vom culege pumni întregi de mană cerească
albă și rotundă ca mazăricea
o vom alege dintre firele de nisip fierbinte
și o vom înghiți pe nemestecate
până vom ajunge în țara făgăduinței...

Mă-ntreb uneori cum de mai facem

umbră pământului

dacă tot nu folosim nimănui,

dacă tot suntem

pâine de frânt pentru nimeni?

La cumpăna anilor 2010-2011

AMARNICA MEA BUCURIE

-CONFITEOR-

Ani la rând m-am plâns de singurătate. O stare continuă care m-a asuprit toată viața.

Astăzi, am simțit că trebuie s-o consider o șansă unică și s-o salut ca pe-o cunoștință veche. Așadar:

Te salut, singurătate, amarnica mea bucurie!

Degeaba m-am văicărit în dreapta și-n stânga blamând-o și socotind-o, una din cele mai mari rele ale omului. Am urât-o și mi-a fost frică de ea. Deși îi știam toate tainele, îmi devenise ostilă.

N-o puteam suferi. Dintotdeauna m-am răfuit cu anxietatea. De când mă știu mi-a fost frică să rămân singură-n casă ori să merg noaptea pe stradă, să deschid o fereastră, o ușă, o poartă necunoscută, să fac lucruri pe care alții le săvârșeau în chipul cel mai firesc.

Văzând într-o seară emisiunea „**Nocturne**” – al cărei redactor este Marina Constantinescu, pe TVR Cultural, avându-i ca invitați pe actorii: Alexandru Repan, Mircea Diaconu, Anda Caropol care și-au amintit de marii monștrii sacri Dan Micu, George Constantin, Dorin Varga, Gina Patrichi – de la Teatrul C.I.Notarra din București, am înțeles abia acum, când pășesc cu sfială în al șaselea deceniu al existenței mele pământești, așadar, după cinci decenii și jumătate de când am conștientizat ce înseamnă să fii singur, încuiat în casă de părinți până vin ei de la serviciu – am înțeles – zic – că singurătatea cu care m-a onorat și m-a binecuvântat Dumnezeu, a fost pentru mine o șansă extraordinară, cea mai mare și mai roditoare. Care a rodit fructe de har și mi-a oferit prilejul de a mă instrui, de a vedea spectacolele, filmele dorite, asculta muzică adevărată – sau ceea ce înțeleg eu prin muzică adevărată – de a citi cărțile cele mai interesante, fără ca vreo persoană să mă oprească sau să mă disturbe de la aceste activități pe care eu le consider vitale. Și care m-au edificat ca om și ca spirit.

Avuțiile adunate în singurătatea camerei mele, nu cunosc astăzi limite și n-au preț decât în ochii și inima mea.

Nu fac aici o *pledoarie pro domo*. **Îmi trăiesc doar starea vocațională.** Doar cine a trăit-o deplin ani de-a rândul, poate înțelege acest

cântec sublim îngânat de mâinile copiilor surdo-muți, în noaptea spirituală în care ne ducem existența.

E greu, e urât, e neproductiv să-ți petreci vacanțele, sfârșiturile de săptămână singur, zilele și nopțile în care nu-ți auzi decât bocănitul propriilor pași și ecoul patetic al propriilor gânduri și voci interioare.

Dacă n-aș fi avut la dispoziție cultura și arta, ca doi cavaleri în zale de-o parte și de cealaltă, aș fi ajuns, desigur, la alienare.

Dar cultura, cartea, filmul, teatrul, muzica, baletul, pictura, sculptura, toate celelalte arte vizuale mi-au fost martori complici la toate lucrările, cuvintele și gândurile mele. Lor le datorez înălțarea mea spirituală, ele au fost scara îngerilor pe care am urcat și eu de atâtea ori, am mai și coborât, tot de atâtea ori pentru că nu există înălțare fără coborâre, nu poți rămâne în vârf de munte, câte urcușuri, tot atâtea văi și prăpăstii. Important e să te ridici și s-o pornești iar. Ni s-a dat destinul lui Sisif care-și cărașește povara la nesfârșit. Am stat și pe loc să-mi trag răsuflarea și iar am pornit pe drumul meu neabătut. De altfel, ființele care, pentru foarte scurt timp au poposit pe teritoriul inimii mele, neînțelegând acest lucru, și-au luat picioarele la spinare și s-au depărtat iute, mâncând pământul, atrași, orbiți, ispitiți de strălucitoarele artificii care se consumă la fel de repede precum pasiunile. Într-un fel, și în toate felurile, le sunt recunoscătoare, fiindcă m-au ajutat să merg mai departe, în drumul meu. Lăsându-mă slobodă. Întorcându-mi spatele. Iar eu am pornit din nou, exact de la kilometrul la care ajunseseam, chiar dacă pierdusem ireversibil ceva vreme. Cel puțin îmi rămăsese orgoliul de a spune: cine nu e alături de mine, nu mă merită.

Fiecăruia i-am cântat, la timp potrivit, un cântec de lebedă: După fiecare din voi iubiți seniori ai trădării am vântuit mori de lacrimi retragerea voastră ascunsă însemnând pentru mine smulgere de aripă. Fără minciunile voastre gingașe n-aș fi înflorit orhidee. De la voi știu uimirea de sine și cât valorează așteptatu-ntre stații în duminica unei speranțe. Întotdeauna, înainte de a fi putut să-mi dezvălui desenul secret al ființei auzeam deslușit un cântec de lebedă. Dragii mei prinți ignoranți de pretutindeni, dac-ați putea ghici cât de frumoasă mă-nalț pasăre din cenușă atunci când grăbiți văntoarceți cu spatele, mi-ați rămâne supuși precum cocoșatul din turn iubitei lui Esmeralde...

Consider lectura un act intim, la fel ca dormitul, mâncatul și alte câteva acte strict fiziologice. Că astăzi, cel mai mulți consideră exhibiționismul o stare naturală, e treaba lor. Până și animalele se retrag să-și împlinescă poftele, ori de care ar fi ele.

Doar în intimitate poți să simți atingerea cuvintelor, pătrunzându-ți pe la încheieturile sufletului cu inima.

Doar în singurătate poți viziona un spectacol, astfel încât să-i simți până și tăcerile, până și emoția din antract, când aștepti febril să se ridice cortina.

Doar în intimitate îți poți auzi celulele vibrând după sunetul muzicii!

Orice prezență devine inoportună. Doar tu și muzica. Doar tu și actorii în feeria care începe, până când te simți learcă de sunete.

O întrebare, o șoptă, o remarcă inoportună din partea unui eventual partener, impietează, disturbă.

De aici, cred, mi-am câștigat o reputație de nesuferită. Pentru că, extrem de atentă fiind, automat deveneam nepoliticoasă, ori ceream liniște. Remarcile se fac după spectacol, nu în timpul scenelor celor mai dramatice pe care eu chiar le trăiesc alături de actori.

Am avut din totdeauna un acut simț dramatic, percepeam fibrele dramei până la cea mai mică. E de prisos să spun cât mă enervau râsetele și zgomotele din jur, atunci când pe obraji ar trebui să se prelingă doar lacrimi.

De aceea, în timpul spectacolelor, la concerte, opere sau piese, mă așez într-un colț, departe de oameni, ca să nu fiu nevoită să le ascult, fără să vreau, comentariile.

Altfel, risc să mă uit urât la oameni ori să-i apostrofez să facă liniște, cu sâsâituri, ceea ce e neplăcut din toate punctele de vedere.

Am un mare respect, un uriaș respect pentru orice gen de spectacol pentru că știu că acolo și-au pus inima protagoniștii, regizorii, întregul ansamblu tehnic, pentru ca să ne bucure pe noi, să ne ofere ceva frumos. Se muncește pe rupe, se dăruiește ceva din trupul și sufletul actorilor, cântăreților, autorilor.

Și dacă e zgomot, vorbărie, comentarii e ca și când cineva își bate joc, le irosește talentul și truda.

N-am înțeles până acum de ce Dumnezeu mi-a lăsat singurătatea perfectă toată viața. S-o țin în custodie cât trăiesc, apoi s-o predau, îmbogățită.

La ea am lucrat, pentru popularea ei, pentru înfrumusețarea și creșterea ei ca din trupul meu. De fapt, în Înțelepciunea Sa, El m-a lăsat să cresc până la treapta la care azi am ajuns și că fără această singurătate, soră geamănă, destinul meu literar-artistic n-ar fi existat. Aș fi eșuat într-o legătură matrimonială banală în care spiritual nu s-ar fi simțit în largul său și n-ar fi putut hălădui liber spre înălțime. Unde există griji casnice, nu are ce căuta spiritul. Meschinăria dă târcoale și se instalează lejer în casă. De fapt, fiecare iubește pe altcineva, se gândește la altcineva, lucrează în favoarea altcuiva. Mai rămân conveniențele pentru care unii mai luptă, o vreme. Căsătoria e doar o unire trupească și interese comune, fără nimic spiritual.

A, dragostea e cu totul altceva. Acolo au loc și conviețuiesc în bună armonie și spiritul și trupul.

Se cuvine să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru singurătatea dăruită, care, cu toate inconvenientele ei, din zile de onomastici și sărbători, mă ajută să mă regăsesc, să mă adun, să fiu doar cu mine, să-mi aflu esența spirituală, să mă desăvârșesc în planul pe care Dumnezeu l-a întocmit pentru mine, cu mult înainte de a-mi permite ieșirea din întuneric către sfânta Lumină.

Cartea – simbol al gândurilor și simțămintelor mi-a fost și îmi este suport trainic în drumul spre veșnicie. Cu ea sub braț mă voi prezenta la Judecată. Pentru ea a meritat să aduc jertfe.

Ar trebui să scriu un tratat de singurătate, plin cu gânduri amintite, cu gânduri la flacăra ochilor.

Singurătatea e o temă recurentă care nu a fost ocolită de poeți. Se pare că ea este apanajul lor. Poezia – domeniul lor predilect, îndeobște, nu se poate naște în mijlocul vacarmului, ci în castelul de rouă al sufletului, atunci când iarba dă colț în pământul inimii.

Dar cea mai acută și mai dureroasă e singurătatea-n iubire. Fiecare e singur, așa cum a spus Iannis Ritsos, în naștere, în iubire și-n moarte. Fiecare iubește pe altcineva, care la rândul-i, iubește pe altcineva, așa cum am mai spus, bineînțeles, ca-n vestitele Legi ale lui Murphey.

Astăzi, a doua zi de Crăciun este Solemnitatea Sfintei Familii. Papa a consacrat trei ani de acum înainte familiei. Totul se învârtă în jurul familiei. Crăciunul e o sărbătoare exclusiv pentru familie. Cristos s-a născut în Sfânta Familie. Dar pentru cel care nu are familie, nu s-a născut Cristos?

Doamne, iartă-mă.

Sunt oare excluși de la Sfânta Sărbătoare a Nașterii, cei singuri, cei stingheri, cei pe care nu-i mai iubește nimeni?

Se pare că da.

Și liturghiile sunt împărțite astfel, în chip segregacionist: a copiilor, a tinerilor, a familiilor.

De bătrâni, de bolnavi, de însingurați, nimeni nu pomenește. Ar trebui să existe și un Crăciun al lor. Să se bucure și ei de Nașterea Sfântă.

Nu. Nu-i loc. Nu-i timp. Nu-i chef. Nu-i disponibilitate. Cui să-i facă plăcere să petreacă alături de-un bolnav? Cine să ia la el acasă, o bătrână, un copil orfan, o văduvă, un holtei?

“Ce să facă ei în casele fiilor?/ Au plecat să nu incomodeze” – zice într-un poem vechi Mircea Dinescu (“Bătrânii”).

„În jurul bradului” – zice o femeie la radio, că a petrecut Crăciunul. „Ne-am bucurat.”

Ce rost are o bucurie dacă e neîmpărțită măcar cu o persoană? Cum i-ar sta unui om singur să se învârtă în jurul bradului, admitând că și l-a cumpărat și împodobit?

Nimic mai trist, caraghios chiar. Sigur ar fi considerat drept nebun. Ceea ce nu-i departe de adevăr, fiindcă singurătatea, dacă nu-i dai un SENS, te face să-ți vorbești cu voce tare, numai ca să auzi un glas omenesc și uneori duce, inevitabil, la alienare.

„Viața între iubire și deșertăciune” – o emisiune de pe B1 TV cu Oreste și cu Doru Bem – un actor tânăr. Foarte interesant.

La Liturgia Cuvântului, azi, peste cuvântul preotului predicator, de pe un canal subteral venite, se suprapun gândurile mele, ieșind la suprafață, fără să le chem, fără să le alung, fără să le ademenesc.

Pe TVR 3, Ditte – redactor la Timișoara, vorbește cu directorul Filarmonicii Banatul, un om interesant care spune lucruri sclipitoare. Asist la un concert extraordinar în aer liber al aceleiași Filarmonici – cu „Messa da Requiem” – Tuba mirum – Sunetul trâmbiței (Giuseppe Verdi) – după ce mai înainte puțin, am ascultat „Bolero”-ul lui Maurice Ravel.

„Mai bine împreună” – se numește emisiunea.

„Împreună” – cuvânt magic. Împreună – comuniune de spirit, de idei, de iubire. Unde s-ar mai putea afla?

Bună întrebare. Gânduri fără frontiere.

Numai inima cunoaște sârma ghimpată. Ea pune limite, margini, hotare, bariere, la fel ca și mintea. Conveniențele sunt astfel de limite.

Ana din Vaslui mi-a făcut cea mai mare surpriză avută vreodată. S-a gândit la mine și altfel decât prin intermediul felicitărilor, coșurilor cu floricele virtuale și cățelușilor mascote. A fost cu mine și lângă mine, prin fiica ei, Ancuța și mi-a transmis toată căldura sufletului ei. Am simțit că Dumnezeu există și pentru mine. Una din magiile Crăciunului.

Binecuvântat fii, Tu Doamne!

Marile conexiuni între spirite se realizează, indiferent de spațiu. Nici timpul nu mai are putere asupra lor. Undele freatice, căile nevăzute servesc drept vase comunicante. Același lichid le inundă inimile, chiar dacă nivelele sunt puțin diferite. Ștacheta poate coborî ori se poate ridica pe nesimțite cu câteva șchioape. De fapt, nivelul emoțional e același.

*

Un gest. Un gest simplu. Întinderea mâinii. Firesc. Relaxat, fără ascunzișuri și umbre. La lumină de zi. Ori la flacăra ochilor.

Și cum se mai rostogolesc din ochii tăi, ghemele strălucitoare de rouă!

„Mâna ce mi-a-mprăștiat / Părul și gândurile / Îmi amestecă pe carte / Toate rândurile / Rămân uitându-mă pe geam / ca după tine / Și tot aștept pe cineva / ce nu mai vine”. (**Nostalgie** – compozitor – Marius Nistor. Textier: Demostene Botez. Interpretă: Angela Similea).

De vreme ce pot să mai plâng la aceste versuri, nu e totul pierdut.

Versuri de omăt. Versuri scrise cu neauă. Gânduri în trecere, vorbe fugare. Tristă petrecere, semn de mirare. Versuri ca neaua cad viscolite, sună vâlceaua, gânduri ițite.

Nimic mai trist, mai inutil, decât un brad de Crăciun cu instalații, globuri aurii și lumini colorate, care nu luminează pe nimeni!

Cine să mai încingă o horă singur, în jurul bradului de Crăciun? Doar un nebun...

Zeci de ani (de fapt, toată viața) - am avut o spaimă îngrozitoare. O construiam precum își construiește păianjenul pânza. Încă din vară, mă apuca o frică (diabolică?) că nu o să am cu cine petrece revelionul. Ceva teribil de superstițios. Fiindcă învățasem acasă, că așa cum te prinde revelionul, la fel vei fi tot anul. Și nu voiam să fiu singură. În virtutea acestei spaime, începeam, febril, căutările. Luni întregi căutam, până-n ultima zi. Și cu cât se apropia crucea anilor, cu atât spaima creștea, luând proporții pe care nu le mai puteam stăpâni. Sigur că până la urmă, tot singură îl „petreceam” – cu câteva mici excepții. La fel se întâmpla de Crăciun, de ziua mea, de Paște și de alte zile festive.

Nu puteam să-mi stăpânesc teama, angoasa, deprimarea.

Trăiam nefericirea până-n ultima fibră. De fapt, o anticipam și o hrăneam cu propriul meu trup și cu propriul meu sânge. Creștea în mine precum o tumoră malignă, hrănită din propriile celule.

Mă linișteam abia după ce trecea aburul, damful sărbătorilor cu zgomotele lor infernale. N-am suportat niciodată atmosfera de carnaval venețian sau brazilian. Știam că în spatele măștilor și a costumelor țipătoare se ascund mari drame.

*

Eu împart cu hârtia și bucurii și tristețe. Împart și tăcerea-n felii, ca pe pâine. Din resturi, fac avioane.

În pagină, tandrețea a atins dimensiuni nebănuite, pe care altfel, nu le-aș fi atins.

Singurătatea mi-a fost punct și linie în conturarea personalității. Alfabet descifrat doar de inițiați. Negru pe alb, peste culori încântătoare, nuanțe incredibile. Netezimi de sunet pe un portativ nevăzut? Bogata paletă cromatică a unei pajiști sonore, înălțimi de azur, depărtări de zenit și nadir, miresme de sfântă lumină.

Asta mi-a fost și îmi este singurătatea.

A o conștientiza, a o accepta, a o îmbogăți cu o infinitate de nuanțe, depinde doar de noi, de fiecare.

Singurătatea deliberată, o maladie benignă pe care știi c-o domini și o supui propriei voințe. Uneori ea te domină și te strivește. E o luptă continuă. Care pe care. Qui pro quo.

Singurătatea în care încep să murmure, să morcotească, toate cuvintele, umplând spațiile dintre ele cu muzica tainică a silabelor.

„Barbarii aceștia erau totuși o soluție” – spunea Kavafis. Unde sunt barbarii? Unde sunt motivațiile noastre?

Și dacă n-or să mai vină niciodată? Barbarii din noi încă așteaptă sperând.

Și deodată se face seară în mine.

*

Singurătăți aglomerate, populate de umbre, de șuvițe prelungi de tăceri, de sunete scurte și înfundate. Singurătăți suverane, imperative, emblematice, înscrise pe frunți aureolate de idei strălucite. Singurătăți. Pustietăți. Arșiți de gânduri. Suspans. Oaze de speranță după izvorul salvator.

Singurătatea care te face puternic și vulnerabil în aceeași măsură. Singurătatea pe care o porți ca pe un scut și ca pe o armă. Armă și scut totodată. În spatele căreia te ascunzi de ochi inoportuni și obraznici. Singurătăți jinduinde.

Și până la urmă, „e un sentiment care n-ai de ce” (Tudor Mușatescu). Așa e și cu Singurătatea. Facem caz de ea, nu ne convine, dar o dorim și întreținem cu ea legături pe viață. „Du-te-ncolo, vino-ncoa/ Dă-mi pace, nu mă lăsa”.

Abia venit un oaspete, nu știm cum să facem să plece. Doar Singurătatea e acceptată fără rezerve. E de-a casei. Se suie cu picioarele-n pat, mămâncă fără tacâmuri, „bagă lăboiu-n zăharniță și pi urmă ia cleștișoru’ și pune bucățâca din zahar în el și la urmă o duși la gură” (Chirița despre Bârzoii ot Bârzoieni).

O mitocancă din Obor.

O pacoste, de care nu ne putem lipsi.

Oricâte mesaje primești de peste mări și țări, dacă unul (cel mai important lipsește) parcă nu ai nimica. Ne amărâm zilele. Și mai ales, nopțile. „Și nici lucrul acesta nu e important?” (vorba Micului Prinț).

„Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic. Și e destul de obositor pentru copii, să le tot dea întruna lămuriri” – îi zice tot el pilotului de avion căzut în deșert.

„Te simți cam singur în pustiu” – îi spune Micul Prinț, Șarpelui.

„Singur te simți și printre oameni”, răspunde Șarpele.

Nimeni nu are timp pentru nimeni.

CEZARINA ADAMESCU

Redactor <http://www.agero-stuttgart.de>

17 IANUARIE 2011

PATRU PĂRȚI ȘI CONFITEOR

GÂNDURI LA FLACĂRA OCHILOR	3
GÂNDURI LA FLACĂRA MINȚII.....	50
GÂNDURI LA FLACĂRA INIMII.....	67
GÂNDURI PE RUGUL CUVÂNTULUI	80
AMARNICA MEA BUCURIE	94
-CONFITEOR-	94